

Петачето ми дай!

(Народна приказка)

Едно врѣме имало двама приятели — Райко и Брайко. Тѣ често обичали да се лѣжатъ и надхитруватъ. Затова не си вѣрвали единъ на другъ. Веднѣжъ Райко задължнѣлъ на Брайко едно петаче и не искалъ да му го даде. Тръгналъ Брайко слѣдъ дължника да си иска петачето. Стигне го, срѣщне го:

- Петачето ми дай!
- Нѣма да ти го дамъ!
- Бе, петачето ми дай!
- Бе, нѣма да ти го дамъ...

Веднѣжъ Брайко отишелъ въ дома на Райко пакъ да си иска петачето. Почукалъ, потропалъ на вратата, никой се не обажда.

— Ей, чувашъ ли, петачето ми дай!

— Слушай, жено, кажи му че съмъ умрѣлъ, та дано се махне, казалъ Райко на жена си и се простналъ колчавъ си е — прѣсторилъ се на умрѣлъ. А жена му почнала да го оплаква.

— Какво петаче търсишъ, бе Брайко, мжжа ми умрѣ, занареждала тя и отворила вратата.

— Е, Богъ да го прости, казалъ Брайко. като видѣлъ приятеля си простренъ на земята. То се видѣ, че ми отиде петачето. Ама ние бѣхме добри приятели, и азъ нѣма да си отида, до като го не погребемъ. Заловилъ се Брайко веднага на работа. Нарѣзалъ дъски, сковалъ санджкъ.

Положили мъртвеца вжтрѣ, повикали съсѣдитѣ, плакали, нареждали, опѣли го и го занели на гробищата.

А Райко лежалъ и се прѣструвалъ като лисица.

Гробътъ не билъ готовъ, па било вече и късно, та оставили мъртвеца да прѣнощува въ малката черквица на гробищата.